

ΑΠΟΓΡΑΦΙΣ

Ζάρια

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΤΣΙΝΤΣΙΝΗ

ΤΗ ΛΕΜΕ ΛΑΪΚΗ ΔΕΞΙΑ, αλλά ο όρος είναι μάλλον παραπειστικός. Δεν πρόκειται για εκδοχή της Δεξιάς. Πρόκειται για κλάδο του υπερκομματικού λαϊκισμού που συμβαίνει να είναι ενεργός και στη Δεξιά. Το ρεπερτόριο του λαϊκισμού – δεξιόστροφου ή αριστερόστροφου – δεν υπακούει πια σε κομματικές περιχαρακώσεις. Φαίνεται από την ευκολία με την οποία οι φορείς του περνούν τις κομματικές γραμμές. Είναι μια κοινοβουλευτική συνθήκη που δεν είχε εμφανιστεί στη μεταπολιτευτική Ιστορία, πριν από την κρίση: ολοένα και περισσότεροι βουλευτές λύνουν τους δεσμούς με τα κόμματά τους, γιατί τα κόμματα δεν είναι πια οι παλιοί μηχανισμοί που διέθεταν σταθερή εκλογική πελατεία. Τώρα ο πελάτης αποχαλινώθηκε.

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΙΔΙΕΣ όλες οι περιπτώσεις όσων ακολούθησαν το κύμα της εξόδου από το μαντρί. Άλλη περίπτωση είναι, ας πούμε, ο πρώην υπουργός, πρώην δήμαρχος και αεί αντιφρονών Νικήτας Κακλαμάνης. Και άλλη ο πρώην Ανεξάρτητος Έλληνας και νυν σκέτο ανεξάρτητος Κωνσταντίνος Γιοβανόπουλος.

Ο Κακλαμάνης πολύ πριν να διαγραφεί από την Κοινοβουλευτική Ομάδα της ΝΔ πολιτευόταν ερίμν του κόμματός του. Δεν ήταν μόνο η προσωπική του καμπάνια για τον Δήμο Αθηναίων. Ήταν κυρίως η απύλωτη τηλεοπτική του σταδιοδρομία, διά της οποίας επιχειρούσε πάντα να συντονίζεται με την αγορά γκρίνια. Αποδομούσε έτσι τις κυβερνητικές επιλογές που στο τέλος έστεργε, υποτίθεται με βαριά καρδιά, να ψηφίσει. Τώρα, ο Κακλαμάνης έχει φθάσει να εξαρτά το αν θα δώσει ψήφο στην κυβέρνηση από το αν θα τον πάρει τηλέφωνο ο Αντώνης Σαμαράς. Στην ίδια γκρίζα ζώνη των ανεξάρτητων κινείται και ο βουλευτής Ημαθίας που βρήκε θέση στις παραπολιτικές στήλες λόγω της τυχαίας του συνάντησης με τον Πρωθυπουργό προχθές στη Βουλή – και τον οποίο, λέει, συνεχάρη για το υψηλό επίπεδο του Εθνικού Συστήματος Υγείας.

ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΩΣ προέλευσης και πολιτικής ηλικίας, αυτή η ρευστή μάζα των ατάκτων θα κρίνει τις μεζιζονες πολιτικές προκλήσεις του επόμενου τετραμήνου. Πρόκειται βέβαια για περιπτώσεις αστάθμητες. Δεν τις οδηγεί καμία – κομματική ή προγραμματική – πυξίδα. Τις ορίζει μόνο η ζάλη της εκλογικής ανασφάλειας.

ΚΑΚΑ ΤΑ ΨΕΜΑΤΑ. Το πώς θα εκτυλιχθούν τα επόμενα κεφάλαια της ελληνικής κρίσης – το αν θα εκλεγεί ή όχι Πρόεδρος από την παρούσα Βουλή, το αν και πώς θα σταματήσει η δίνη της πολιτικής αβεβαιότητας – δεν θα κριθεί από το κέντρο του Κοινοβουλίου. Θα κριθεί από το περιθώριο. Θα κριθεί στο τερέν δεκάδων μικροεγωισμών υπό τα μπόφορ της συγκυρίας.

ΣΕ ΕΝΑ ΤΕΤΟΙΟ κατακερματισμένο σκηνικό, η πρόβλεψη για το τελικό άθροισμα των προσωπικών επιλογών υπερβαίνει τις δυνατότητες κάθε ορθολογικής ανάλυσης. Η μνημονιακή δημοκρατία παίζει ζάρια.